Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de Januar 1889. 38te Aargang.

Foredrag

holdt af Apostelen Moses Thatcher for „De unge Mænds Dannelsesforening" i Ogden den 11te November 1888.

Der er bleven sagt en Del angaaende dem, som tidligere beboede dette Kontinent, (Amerika) og jeg agter blot at tilføje noget mere til det, som i Morges blev sagt om Nephi, skjønt ikke saameget angaaende hans personlige Levnetsløb og Karakter, som om det Folk, han var Leder for, og om deres Ruiner af Bygninger og Templer, som findes i Central-Amerika og i Mexiko. Der maa, i forrige Tider, have levet en uhyre Mængde Mennesker paa dette Land (Amerika), ikke vilde Barbarer, men oplyste og dannede Folk, som forstod sig paa Kunster og Videnskaber, endog mange, som benyttes i vor Tid. I Dalen omkring Mexiko findes der meget udstrakte Ruiner af en ældgammel Stad, som videnskabelige Skribenter og Opdagere have benævnt: „Gudernes Stad". Dens Udstrækning, som nylig er bleven undersøgt, viser at have udgjort 27 (engl.) Mil. Midt i denne gamle Stad, stod en Bygning, som man har kaldt „Maane-Pyramiden". Der var flere af dem og den største af dem bedækkede 12 Agre Land (eller omtrent 9 Tønder dansk Maal) og maa have haft en Højde af 280 Fod medens den var færdig og i Stand. En anden Mindre, bedækkede omtrent 8 Agre eller 6 Tønder Land og maa have været mellem 65 eller 80 Fod lavere end den Førstnævnte. Disse Kæmpebygninger ere opførte af Menneskehænder, og de vældige Sten ligge saa nøjagtigt efter Lod og Linie, som i nogen anden Bygning vi har seet. Disse store Pyramider vare omgivne af flere mindre lignende Bygninger, der uden Tvivl hentydede til Stjernehimmelen. Der kan ikke være Tvivl om, at jo disse Folk havde en udbredt Kundskab om

Astronomi. De byggede først af Jord, og forbandt de forskjellige Vægge sammen med et Lag Cement fra otte til tolv Tommer tykt. Murene løbe paa skraa jevnt til alle fire Sider, og vare i deres oprindelige Skikkelse bedækkede med et ydre Lag af rødagtig Sten, over hvilket der atter var udbredt et tykt Lag Cement, saaledes at Solen om Middagen skinner paa alle fire Sider, ligesom paa Pyramiderne i Ægypten.

Disse Bygningers Indre er ikke nøjagtigt bleven undersøgt endnu, men man har undersøgt nok, til at vide, at de indeholdt Værelser, som ere nydeligt dekorerede med Freskomalerier, der ere saa vel bevarede, som om de nylig vare udførte.

Den Gang, da Aztekerne kom hertil fra den nordlige Del af Landet, fandt de denne Stad og disse Pyramider i Ruiner. Der existerede paa den Tid et Sagn om, at det uddøede Folk, som havde opført disse Kæmpebygninger, vare hvide Mennesker, og ikke mørke, saaledes som Aztekerne. Udgravningerne have siden vist, at disse Sagn vare rigtige; thi man fandt, ved at aabne nogle af disse Folks Grave, at de have været en lyshaaret Race. Mellem Sol-Pyramiden og Maane-Pyramiden finder man endnu en storartet Vej opført af Cement, og den er endnu i en saa fuldkommen Stand, at man let kan finde den uden anden Hjælp, end den, som Vinden og Regnen har gjort, hvorved den er bragt for Dagen. De mindre Pyramider ere omgivne med flere Rækker Sæder, som vende ud mod begge Sider af den omtalte Vej, og hvor der, uden Tvivl, ved visse højtidelige Lejligheder og Nationalfester, sad Tusinder af Tilskuere.

Vi har en Bog, som er skreven om disse Folk, der beretter om, hvorledes et lille Selskab, bestaaende af 22 Sjæle, kom fra hinsides Verdenshavet paa den Tid, da Gud forvirrede Folkenes Tungemaal, medens de byggede Babels Taarn. Denne Bog underretter os om, at disse Folk rejste flere Aar igjennem Ørknerne; at de havde alle Slags Sæd med sig, saa vel som Honningbien. Deres Leder havde fundet Naade for Guds Aasyn, og da Gud forvirrede Folkets Sprog, bad denne om at maatte beholde sine Fædres Sprog, hvilket blev ham tilstaaet, hvorpaa han, opmuntret ved denne Naadesbevisning, ogsaa bad om, at hans Broder og det lille Selskab, som han havde med sig, maatte blive bevaret, hvilket ogsaa blev ham tilstaaet. Denne Beskrivelse giver ogsaa andre Oplysninger saasom om deres Rejser, om hvorledes de omsider kom til de store Vande og der byggede sig otte Skibe eller Baade af en besynderlig Konstruktion, og i dem sejlede over Havet; hvorledes de bleve rige og talrige efterat have nedsat sig i Landet; hvorledes, længere hen i Tiden, der opstod indbyrdes Uenighed og Ugudelighed tiltog, Retfærdighed ophørte og ødelæggende Krige paafulgte indtil disse Folk vare aldeles udryddede. Samme historiske Beretning omtaler ogsaa, at dette Land paany blev befolket af en anden Race, og giver en ganske lignende Beretning om dem.

Da jeg kun var omtrent femten Aar gammel, blev det mig fortalt, at Mormons Bog ikke kunde være sand, fordi den omtaler visse Dyr, som ikke fandtes paa dette Kontinent, den Gang da Kolumbus opdagede det; Dyr, som var een saa besynderlig Nyhed for de Indfødte, at da Cortez med en Armee af fem Hundrede Mand ankom, og havde en Del Heste med sig, saa troede

Aztekerne, at Mand og Hest udgjorde et fælleds Væsen, naar de red, og at netop af den Grund mange Slag bleve vundne. Til saadanne Indvendinger kunde jeg blot svare, at jeg troede, at Mormons Bog var sand, men kunde forøvrigt ikke sige hvorfor. Medens den store franske Oldgransker holdt paa at lade nogle Udgravninger foretage ved en By omtrent 60 (engl.) Mil fra Staden Mexiko, stødte han paa et stort Antal Dyreknokler, som siden bleve undersøgte af den lærde Skoles Professorer i Mexiko, og de erklærede dem at være Knokler der havde tilhørt Kvæg og Heste. Da var det, at den lærde Franskmand udbrød: „Om de Lærde i Washington og Frankrig ere af samme Mening, som de Lærde i Mexiko, saa har jeg aabnet en ny Gren af naturhistorisk Videnskab, som vil forbause Verden" — og det har vist sig at være saa. De Lærde have virkelig delt samme Mening om disse Oldtidslevninger, med de mexikanske Lærde. Saaledes finde vi, at den ene videnskabelige Opdagelse efter den anden bærer Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed, uden at disse lærde Opdagere kjende det ringeste til denne Bogs gammelhistoriske Indhold. Vi ere, gjennem Josef Smiths Oversættelse af Mormons Bog, i Besiddelse af nogen Kundskab om de store Krige, som ødelagde Landet og om Nephiternes Tilbagetog mod Nord, Skridt for Skridt, og den nyere Tids Opdagelser bevise, at dette Tilbagetogs Retning er aldeles rigtigt beskrevet. Det flygtende Folks midlertidige Signal-Stationer kan man spore hele Vejen, gjennem Central Amerika, Mexiko, over Missisippi-Floden, derfra over den røde Flod og op igjennem Ohiodalen, indtil de, trætte af den lange anstrængende Marsch, sloge deres sidste Lejr omkring Højen Cumorah, i Staten Ny York, hvor 230,000 tapre Krigere faldt paa een Dag.

Der findes endnu Levninger af mange af deres Forskandsninger, som tydelig vise den Retning, som de fulgte paa dette Tilbagetog, og som, ved den Kyndighed, som er lagt for Dagen ved Valget af Beliggenhed, og Maaden hvorpaa de ere opførte, vise, at de Folk, som anlagde dem, vare stedte i stor Nød. Man kan ligesom læse paa disse tause Mindesmærker, der staa tilbage, hvorledes dette stridbare Folk oprettede Forskandsninger for at beskytte deres Familier, efterhaands som de maatte trække sig tilbage, og hvorledes de forsvarede enhver Fodbred Land til det Yderste, indtil de naaede den sidste Slagmark.

Der findes ikke mange gamle Mindesmærker i Utah, men at Aztekerne, som vare af en mørk Hudfarve og kom nordfra, passerede igjennem Utah og Arizona, kan der ikke være Tvivl om. Mange Steder i det sidstnævnte Territorium finder man endnu Ruiner af store Byer og Vandingskanaler som ere mange Mile lange. Der er f. Expl. ved Byen Mesa en meget gammel stor Kanal af denne Slags, som maa være anlagt for flere Hundrede Aar siden, og en Del af den bliver nu atter benyttet af Folket til at føre Vandet fra Floden til deres Land, og der er ingen Tvivl om, at Saltriverdalen en Gang havde en talrig og velstaaende Befolkning.

I Rio Casa Grande, i Chihuahua (Mexiko) ses ligeledes mange Spor af et ulykkeligt, forfulgt Folkefærd. Paa de fleste høje Steder, hvor Solens oplivende Straaler kunde faa Anledning til at varme Jorden, og hvor der tillige var Beskyttelse mod Udvaskning ved Skylregn, der ser man endnu, at

flittige Menneskehænder en Gang have opført Stenmure, for at holde en Smule Jord sammen, hvorpaa der kunde avles Lidt til Livets Ophold. I de dybe Kløfter nedenunder fandtes Landsbyer og enkelte Boliger og Telte, medens man paa Bjergspidserne kunde finde Signalstationer eller en Grav, af en udstillet Skildvagt, som døde paa sin Post. I Dalene fandtes derimod de større Byer, men hvorsomhelst en menneskelig Fod kunde finde noget at støtte sig paa, der finder man ogsaa, at Jorden har været opdyrket.

Paa begge Sider af Rio Verde (en Flod i Mexiko) vil man finde mange Huler, som indeholde mange Rum der ere af meget gammel Oprindelse. De ere ligeledes meget akkurat indrettede efter Snor og Lod, og pudsede endogsaa bedre end vore Huse ere nu til Dags, thi de ere pudsede med Cement. Jeg talte selv sytten Værelser eller Rum i een af disse Huler. Paa Væggene finder man Inskriptioner, udførte med meget gammeldags Karaktertegn, der vistnok fortælle en forunderlig Historie om et ulykkeligt, lidende, forfulgt Folk. En Gang i Fremtiden vil der maaske fremstaa en Profet og Aabenbarer blandt de Sidste-Dages Hellige, som i Herrens bestemte Tid vil læse og udtyde dem for os.

Disse Huler udmunde sædvanligvis ved Enden af en lille Dal, medens begge Sider af samme bestaa af lodrette, flere Hundrede Fod høje, Klippevægge. Tænk paa et saadant Folks ulykkelige Tilstand. Deres Hulers Indgange vare omhyggeligt og stærkt tilmurede, med Undtagelse af en lille Aabning, stor nok for at et enkelt Menneske at kunne slippe igjennem, og disse Aabninger bleve ogsaa benyttede som Skydehuller, hvorigjennem de udsendte deres Pile, Kastespyd og Stene mod deres Fjender. Disse Hulers Munding havde desuden Sideforskandsninger hvori Mændene kunde kæmpe, medens deres Kvinder og Børn fandt Beskyttelse indvendig. Naar de bleve tvungne til at trække sig tilbage, saa tilstoppede de Indgangen til deres Hule, og levede af de Fødemidler, som de i et saadant Øjemed havde forsynet sig med. De havde ogsaa store Beholdere i disse Huler, hvoraf de øverste sandsynligvis bleve benyttede til deri at gjemme deres Forraad af Korn, medens de lavereliggende indeholdt Vandforraadet. En af disse Beholdere er endnu i fuldkommen Stand. Her kan man finde de Gjemmer, som indeholdt deres Korn, saa vel som de sønderbrudte Kværne paa hvilke de malede Kornet. Ved at rode lidt op i Gruset, som har samlet sig gjennem flere Aarhundreder, vil man finde Søskaller og Perler af forskjellige Slags, trukne paa Snore, der smuldre mellem Fingrene, naar man rører ved dem. Hvor mange Aar der kan være hengaaet siden disse Snore bleve spundne og disse Perler trukne paa dem, er ikke let at vide, men saa meget er vist, at den, som arbejdede og døjede Ondt i hine Dage vare hvide Folk. Den Gang vore Folk nedsatte sig i den Egn, engagerede de en Landmaaler, for at nivilere eller udlægge en Vandingskanal, men det lykkedes ham ikke før han fandt Sporet af en gammel Kanal, i hvilken han da anlagde den nye, og i Nærheden af dette Sted fandtes der ikke en Plet Jord, uden at den havde været opdyrket flere Hundrede Aar tidligere.

Jeg har korteligen omtalt disse Kjendsgjerninger, for at vise hvorledes Gud kan oprejse en stor Nation i Dag og nedbryde den i Morgen. Mormons Bog erklærer udtrykkelig, at ingen Kongemagt skal trives i dette Land.

Dette er Josefs Arveland — „den frugtbare Kvist" — det Land, som blev seet i profetisk Syn, at flyde med Mælk og Honning. Gud vilde, at dette Folk skulde være et frit Folk, der skulde besidde Forstand og Handlefrihed og elske og udøve Retfærdighed. Det er en stor Fornøjelse at læse de Velsignelser, som Gud har udtalt ved sine Tjenere over de Folk, som skulde bebo Nord- og Syd-Amerika, men det er ogsaa sorgeligt at se hvorledes denne store Nation, som Kolumbus var lige som Forloberen for, nu er bleven saa fordærvet. Det indgyder mig Frygt for denne Nations Skjæbne, som har veget bort fra Guds herlige Love, medens dette samme Folk, ved at efterleve retfærdige Principer, vilde blive Jordens mægtigste Nation. Det kan ikke undgaaes, at dersom de ikke ville lytte til Guds Befalinger, men fremture i al Slags Ugudelighed og Vederstyggelighed, at Nationen vil gaa under. Se til Rom! Hvorledes underkuede hun ikke alle andre Nationer, og regjerede over dem, som hun lystede, og dog blev hun, paa nogle faa Aar, et Bytte for barbariske Vilde! Dette skete ved at hun tabte sin oprindelige Karakter — den Enighed, som gav Styrke — ved at give efter for slappe Sæder eller moralsk Fordærvelse. Rom var den mægtigste Nation paa Jorden, saalænge hendes Sønner bevarede den rene Fædrelandskjærlighed.

Vi ere saaledes ikke alene gjennem Mormons Bog, kommen i Besiddelse af en kort Historie om det Folk, som fordum beboede dette Land, men ogsaa ved deres efterladte Ruiner. Det er Noget, som ikke kan benægtes, og Gud veed, ligesaa vist som vi burde vide, at det var et oplyst Folk, som en Gang dvælede her. De storartede Vejanlæg og Vandledninger, som findes i Central Amerika, og som disse Folk have udført, overgaa langt Nutidens bedste Ingeniorarbejder, som I muligvis har seet noget af paa den store Pacifik-Jernbane. Deres Grubedrift var dreven vidt, og jeg har seet Naale, Bjelder og mange andre Kunstgjenstande smukt udførte i Kobber, og som have henligget i Jorden flere Hundrede Aar.

Disse Folk vare ikke af samme Race, som dem der brugte Menneskeofringer ved deres Gudsdyrkelse, thi det var dem, som kom efter det føromtalte oplyste Folk, der, hvert halvtredsindstyvende Aar, vilde opsøge et frivilligt Offer midt om Natten og slæbe ham op paa det højeste Sted, som de kunde finde i Nærheden, hvor de havde deres Altere, og der vilde de lægge ham paa Alteret, blotte hans Bryst og hans Ryg og støde ham Kniven i Brystet, rive det endnu bankende Hjærte ud og dernæst stikke tørre Træpinde ind i det aabne Saar, hvorefter de vilde gnide dem sammen indtil de antændtes og frembragte Offerilden; de troede nemlig, at naar de havde bragt deres Gud et saadant Offer, saa vilde han smile med Velbehag paa dem gjennem de paafølgende femti Aar. Men det var ikke de samme Folk, som byggede Pyramiderne og Templerne, eller anlagde de storartede Veje og bragte Jordbruget til en saa høj Grad af Fuldkommenhed, som vi allerede har omtalt.

Havde vi blot disse Folks Skrifter! Kunde vi blot komme i Besiddelse af de mange Favnemaal af Bøger og Dokumenter, som de katholske Præster brændte; hvormeget vilde vi da ikke faa at vide om disse Fortidens Folk, hvis deres Skrifter bleve oversatte for os! Men Præsterne ansaa det nødvendigt, at udslette ethvert Spor af Alt hvad

der kunde minde Indianeren om hans Fædres Traditioner, for at de bedre kunde faa ham til at tro paa en anden Gud. Dog, saasnart disse Præster begyndte at læse for ham af Bibelen, vilde han udbryde: „Dette har jeg hørt før, vi har det i vor egen hellige Bog." Præsten vilde da spørge: „Hvor er Eders hellige Bog?" og Indianeren vilde svare: „Den er skjult i Jorden, og Eders er kun en Kopi af vor Bog".

Ifølge Indianernes Traditioner, lærte deres Bog dem, at paa en vis Tid, langt tilbage, var der en hvid Person iblandt dem, som lærte dem Grubedrift og Agerbrug. Han forlod dem, men havde lovet at komme igjen og regjere over dem som deres Konge. Det var denne gamle Tradition, som fyldte Montezuma*) med Frygt og Overtro, og gjorde ham bange for, at denne Profeti var i Begreb med at gaa i Opfyldelse, saa vel som den satte Cortez i Stand til at udføre, hvad han gjorde med blot 500 Mand. Montezuma havde selv undertvunget to og tredive Riger, som omgav Mexiko, og baade han og hans Krigere vare modige som Løver. Han havde flere Millioner Mennesker, som vare rede til, paa et Vink at adlyde hans Ordrer, og dog maa man spørge, hvorledes det gik til, at en Haandfuld hvide Folk kunde trænge ind i Landet og erobre det. Det var Frygten, som denne Tradition indgød, der gjorde at Montezuma og hans Folk maatte bukke under for Spanierne. Folket havde tidligere dræbt Profeterne og Seerne og maatte nu modtage samme Maal tilbage, som de havde tilmaalt Andre.

Og dog ere dette Folks Efterkommere endnu et begavet Folk. Jeg saa i Staden Mexiko en Indianer, som studerede baade Fransk, Tysk og Engelsk paa een Gang, og paa samme Tid holdt Skole fire Timer om Dagen, og ved Siden af ham var der en ung Amerikaner, som havde ligesaa gode Evner, som Folk i Almindelighed har, men det gik haardt for ham blot at lære eet Sprog. Den bekjendte mexikanske Taler**), hvis Navn er bekjendt overalt i den civiliserede Verden, udviste en saadan Veltalenhed, medens han ved en vis Lejlighed beskrev Frihedskrigen, at Statssekretæren offentlig faldt ham om Halsen og takkede ham; og dog var han en Fuldblods-Indianer.

Mexiko er en fremadskridende Nation, skjønt vi anse den kun for at være halvciviliseret; dog venter jeg at se den Tid, da det mexikanske Folk vil være lige saa langt fremme paa Oplysningens Bane, som de nu ere venlige og gjæstfrie. Man maa ikke bedømme det mexikanske Folk efter dem, som man finder i Udkanterne og paa Grænsen, for det er med dem, som det almindeligvis er Tilfældet, at Udskuddet af begge Nationer samles paa saadanne Steder.

Efterat jeg saaledes har givet et Omrids af dette Lands tidligere Indvaanere, det nephitiske Folk, saa vil jeg nu i Korthed kaste et Tilbageblik paa vort Folks Historie. Den Gang, da Engelen Moroni, ledede Josef Smith til Højen Cumorah, hvor han fik se de gyldne Plader, hvis Indhold var af saa stor Betydning for Jordens Indvaanere, og ligeledes saa de gjennemsigtige Urim og Thummim, samt modtog Instruktioner angaaende dem, var der da noget i dette som kunde give Verden Anledning til dens grumme

*) Mexiko's Kejser, paa den Tid, da Cortez erobrede Landet.

**) Juarez.

Had mod ham? Dersom Gud, i gamle Dage, behagede at tale til Abraham og andre hellige Mænd, var der saa noget Galt paa Færde, naar han vilde tale til sit Folk siden? Vilde en rettænkende Fader vise større Kjærlighed mod sin ældste Søn end imod den yngre, dersom de begge vare lige agtpaagivende og lydige til Faderens Befalinger? Nej! — Og dog har vi seet, at fra den Dag, da Gud talede til Josef, og denne igjen kundgjorde for Verden, at han havde haft et himmelsk Syn i Skoven, fra den Dag begyndte man ogsaa at forfølge ham. Han blev dreven fra Ny York til Ohio, og derfra til Missouri og siden til Illinois, og derpaa søgte hans Folk et Hvilested her. Jeg kan endnu godt mindes den Tid, da vi først kom til Utah. Det var ikke et saadant smukt Land, som det nu er, men tørt og øde. Her fandt man den Gang et Folk, som havde flygtet et Tusinde Mil udenfor Civilisationens Grænser; de vare hungrige, ømfodede, trætte og udmattede, og dog hørte man om Aftenen ved deres Lejrild kun eet Udtryk, nemlig Tak til Gud. Vi huske disse Begivenheder endnu ganske tydeligt. Vi mindes endnu den Tid, da Josef, betynget med Lænker, blev kastet i et afskyeligt Fængsel og tilbudt Menneskekjød som Føde. Vi mindes den Tid, da han beredte sig for at lede dette Folk til disse Dale, og hvorledes nogle af vore egne Folk fik ham til at vende tilbage, idet han sagde: „Naar mit Liv er af saa lidt Værd for Eder, saa har det intet Værd for mig.“ Vi huske endnu hans Sang i Fængslet — en Sang, der hver Gang den synges, endnu bringer de Hellige til at udgyde Taarer. Vi kan aldrig glemme, hvorledes han bad og sang indtil det dræbende Bly gjennemborede hans Hjærte og farvede Gulvet i Carthagos Fængsel med hans Blod, og dog syntes dette ikke at være nok. Stundom kan man faa se en Forbryder føres til Retterstedet, ledsaget af sin Præst, som skal berede ham til at gaa i Døden og, efter deres Mening, møde Jesus, og man føler Medlidenhed med Forbryderen, men de Ugudeliges Had mod de Retfærdige kjender ikke noget til Medlidenhed. Vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, led hele sin Levetid. Under sine allerstørste Lidelser maatte han se, at hans bedste Venner forlode ham eller sov. Han blev tagen og bespottet, kronet med Torne, ført til Golgatha og der naglet til et Kors, men der var ingen Barmhjærtighed eller Medfølelse hos dem, som gjorde det. Han bad om Vand og de gav ham Æddike blandet med Galde. Hvor viste der sig Medlidenhed? Der fandtes ingen.

Men vi ere skyldige at tilgive. Dersom der findes en eneste Sjæl i denne Verden, som jeg har imod, saa er det mig ubekjendt, men jeg veed, at Gud fordrer, at vi skulle være i Besiddelse af en overbærende, barmhjærtig og ydmyg Aand, og jeg veed, at dette Folk tilsidst vil sejre over deres Modstandere. Jeg veed, at den lille Sten, som Daniel saa, vil rulle frem og sprede sig, hvadenten vi forblive i Utah eller ikke, og jeg beder kun Gud, at I maa forblive trofaste til ham og Eders Pagter.

Den 15de Januar 1889.

De Helliges Pligter.

De Hellige tiltrænge bestandig aandelig Føde, saa vel som timelig, og Skriften lærer os, at „ligesom Legemet ere mere end Klæderne, saaledes er ogsaa Aanden mere end Legemet"; thi dette er kun Aandens Bolig eller Klædning, og intet mere. Det er derfor viseligen anordnet af vor himmelske Fader, at hver syvende Dag skulde være en Sabath eller Hviledag, ikke blot for det menneskelige Legeme, men paa samme Tid opfylde en anden vigtig Bestemmelse, nemlig give Mennesket Anledning til Gudsdyrkelse i bestemte Møder for fælleds Opbyggelse, Undervisning og Opmuntring, saa at Aandens Krav, i det Mindste tildels, kunde blive tilfredsstillede. Mennesket er af Naturen et selskabeligt Væsen. Gud saa i Begyndelsen, at „det var ikke godt for Manden at være alene". Han fik derfor i Eva en Medhjælp og blev lært at han skulde „forblive fast hos sin Hustru og de To skulde vorde et Kjød". Dette var den første selskabelige Sammenkomst — den er siden stedse bleven forøget i videre Kredse, først som Familier, siden som Slægter, Stammer, Folk og Nationer. Skjønt adspredte over hele Jorden, samles de fremdeles i visse Grupper, baade sociale og religiøse, som en naturlig Følge af deres selskabelige Tilbøjelighed.

Denne Tilbøjelighed anvendes baade til Godt og Ondt. De Ugudeliges Selskaber lede til aandelig og legemlig Fordærvelse; de Gudfrygtiges til det Modsatte. De Sidste-Dages Hellige ere udtrykkeligen blevne udsamlede fra Verden, for at „de ikke skulde blive delagtige i Babylons Synder og rammes af hendes Plager". De have dertil sluttet en højtidelig Pagt med Gud, i Daabens hellige Vande, og faaet deres forrige Synder aftvættede og tilgivne, for ikke mere at fremture i Synden, men „vandre et nyt og helligt Levnet". De have paataget sig visse Forpligtelser mod Gud og deres Medmennesker, som de bør vel vogte sig for at forsømme og om visse af disse Pligter ville vi her tillade os at gjøre nogle Bemærkninger.

Det vil nu, ved Aarets Begyndelse, være en passende Tid at bilægge mulige Misforstaaelser, som skabe daarlige Følelser hos Menighedens Medlemmer eller Andre, ved menneskelig Fejltagelse eller Uagtsomhed — at glemme eller tilgive saadanne Forseelser, som ere blevne begaaede mod os selv, og, hvor vi ved Ord eller Handling have fornærmet Andre, at søge om deres Tilgivelse, saa at vi, naar vi møde tilsammen, for at deltage i den hellige Nadvere — Sindbilledet paa Kristi altopofrende Kjærlighed — „at vi da ikke skulle æde og drikke os selv til Fordømmelse".

De Hellige burde altid anse vore Forsamlinger, som det bedste Sted, hvor de ville finde deres sande Venner og modtage den inspirerede Undervisning af Herrens Tjenere, som vil føde og styrke deres Sjæle. De bør komme til den bestemte Tid og indtage en passende Plads, hvor de bør forblive rolige og stille indtil Forsamlingen er sluttet, og selv da ikke ved højrøstet Tale eller anden larmende Opførsel forstyrre det gode Indtryk, som maaske er gjort paa de til-

stedeværende Hellige og Fremmede. Endmindre bør Nogen, medens Forsamlingen varer, enten forlade sin Plads eller Forsamlingen, uden i absolut Nødvendighedstilfælde. Det ikke alene forstyrrer Taleren og Tilhørerne, men udsætter den, som gjør sig skyldig i dette, for at blive anseet af tænkende Mennesker, som kun at have nydt en maadelig Opdragelse, eller ogsaa med Forsæt agter at vise sin Ringeagt for Taleren og Forsamlingen i det Hele taget. Den Opmærksomhed, som her paatales, bør herske under alle Forsamlinger, som ere bestemte til Undervisning, enten om vore religiøse Pligter i Almindelighed eller af anden belærende Beskaffenhed. Herren fordrer det! Vor egen Æresfølelse burde kræve det!

Det Selskab, som de Hellige søge udenfor Forsamlingerne, er af ikke ringe Betydning for dem selv og den Agtelse, som de ønske at erhverve sig eller vedligeholde hos Andre. Et gammelt Ordsprog siger: „Sig mig hvem Du omgaaes, saa skal jeg sige Dig hvem Du er". — Ligeledes: „Slet Selskab fordærver gode Sæder". De Hellige, baade unge og gamle, bør altid være omhyggelige for at bevare deres Karakter og deres Ære, som det kostbareste Klenodie Herren har skjænket dem, og ikke en Gang tillade, at en Skygge eller det som har Udseende af Synd, faar Lov til at klæbe ved det herlige Navn, som de bære, nemlig S i d s t e - D a g e s H e l l i g e.

De bør være ærlige i Ordets mest udstrakte Betydning. Hvor de nødvendigvis have gjort Gjæld, søge at betale den, og i ethvert Tilfælde vise, at de virkelig have til Hensigt at betale den. Ofte bliver hele Menigheden beskyldt for Uærlighed, paa Grund af et enkelt Individs Forsømmelse af denne Pligt, som ingen rettænkende, hæderlig Mand eller Kvinde vil gjøre sig skyldig i, og endnu mindre skulde nogen Sidste-Dages Hellig gjøre det. Bedst er det dog, at undgaa at gjøre Gjæld, ved at indrette Udgifterne efter Indtægterne.

„Al Letsindighed og høj Latter være langt fra mine Hellige", siger Herren i disse vore Dage. (Pagtens Bog.) Alt hvad som er ærbart, hvad som er sømmeligt og dydigt, hvad retskafne Mennesker tale vel om, skulle vi som Guds Udvalgte, tilegne os. Høflighed og gode Sæder ville ofte erstatte, hvad vi muligvis maatte mangle i vort Udseende eller Klædedragt, og vinde os Agtelse og Velvillie hos vore Medmennesker. Der er ingen absolut Nødvendighed for at den Fattige skal være uden Dannelse. Det Modsatte burde vise sig hos alle Hellige og deres Børn. Høflighed er kun et naturligt Resultat af Sjælens Agtelse og Kjærlighed for Andre, og vil adle den, som udviser den. Den bør begynde i Hjemmets snevre Kreds, udvises af Forældre mod Børn, og af Børn mod Forældre, og af disse mod hverandre indbyrdes. „Ær din Fader og din Moder", indeholder Guds Erklæring angaaende dette Emne, og er ledsaget med den Forjættelse, „at det maa gaa Dig vel og Du maa længe leve paa Jorden". Bøn er Nøglen til Faderhjærtet. Hvad er Bøn andet end Høflighed i denne Egenskabs mest ophøjede Betydning. Det er derfor, at vi, ved at fremføre vore Ønsker for vor himmelske Fader paa en ydmyg Maade, haabe at blive bønhørte. Udstræk Anvendelsen af dette Princip til Familiekredsen og siden til vore andre Omgivelser, og vi ville snart blive aldeles fri for Fornærmelser og de deraf flydende Udestaaelser, som medføre saa mange Ubehageligheder.

Vær ædruelige og maadeholdende i alle Henseender. Sæt et Exempel for Verden, der vil vise Frugterne af Jesu Kristi Aand, som bør bo i Eders Hjærter

og være Eders Lys og Vejleder i alle Ting. Intet Urent eller Vanhelligt behøver at gjøre sig Haab om at tilstedes Adgang i Guds Nærværelse, derfor, vorder hellig, ligesom han er hellig, der kaldte Eder fra Mørket til Lyset. C.

Atter en Martyr for Sandheden.

Omtrent midt i den sidstforløbne Sommer forsvandt en af de Sidste-Dages Helliges Missionærer i de sydlige Stater af den amerikanske Union, og der blev først ved Breve og siden ved andre Midler anstillet Undersøgelser om hans Skjæbne, men uden noget bestemt Resultat. Kun saa meget kunde man finde ud, at han paa en vis Tid havde været truet af en Pøbel med voldelig Behandling, hvis han ikke strax forlod Egnen. Det er imidlertid nu sat udenfor al Tvivl, at han har maattet dele den samme Skjæbne, som flere andre Ældster have mødt i Syden, hvor den fanatiske Pøbel har udgydt værgeløse uskyldige Mænds Blod, naar Bibelen og Fornuften gjorde disse Mænds Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse ved ny Aabenbaring uimodsigeligt, og nogle faa oprigtige Sjæle begyndte at glæde sig ved og maaske adlyde det himmelsendte Budskab.

Vi gjengive her, efter Deseret News, de seneste Efterretninger om den forsvundne Ældste:

„Med de Emigranter, som kom sidst fra de sydlige Stater, ankom ogsaa Ældste Alma P. Richards's Vadsæk indeholdende hans Klæder, Bøger og andre Gjenstande, og der kan saaledes ikke længere være Tvivl om hans Skjæbne. Af de gjorte Undersøgelser, (foretagne af hans Venner,) fremgaar det næsten som afgjort, at han er bleven snigmyrdet, og at Forbrydelsen maa være begaaet i Meridien, i Staten Missisippi, den første Uge i August Maaned (1888). Nogle nære endnu Haab om, at han er bleven bortført og indespærret, og endnu lever som en Fange blandt sine Fjender, men de fleste af dem, som have søgt efter ham, ere komne til den Slutning, at han har fundet sin Død i Pøbelens Hænder, da det vilde blive noget uhørt, at en Forsamling af den Slags Folk vilde behandle en Kristi Discipel med den ringeste Grad af Skaansel.

De, som have bestræbt sig for at udforske Ældste Richards's Skjæbne, have selv mødt megen Modstand, især naar Hensigten med deres Nærværelse og Efterspørgsel blev bekjendt eller blot formodet. Sidstleden sjette November vare de i Byen Meridien, hvor de kom paa tydelige Spor efter den Behandling, som han havde lidt og hvem der vare Gjerningsmændene, men da man der i Byen fik Nys om Hensigten med Brødrenes Besøg og det Udfald som deres Søgen allerede havde opnaaet, saa indfandt der sig en Pøbel hos dem, og tvang dem til øjeblikkelig at forlade Byen. Nogle Dage senere, da nogle andre Ældster atter viste sig i Byen, bleve de drevne ud af en Pøbel, som udgjorde omtrent fem Hundrede. De Ældste kunde ikke erholde nogen Oprejsning eller Beskyttelse hos Øvrighederne, fordi de vare „Mormoner".

Plyndrings-Processen i Utah.

Som det muligvis er bekjendt for de fleste af vore Læsere, blev der ved den berygtede Edmunds-Lov taget Bestemmelse om, at den største Del af Kirkens Ejendom skulde konfiskeres og Midlerne anvendes til offentlige Skoler i Utah. At dette, saa vel som alt andet i denne Lov, der gik under Skin af at virke i den højere (?) Morals Interesse imod Mormonerne, kun var beregnet paa at fylde visse Folks Lommer, ses bedst af følgende Scene, som fandt Sted i de forenede Staters Højeste-Ret den 17. November d. A. (Vi kopiere fra Bikuben):

En morsom Scene fandt Sted i Territoriets Højesteret i Lørdags. Regjeringens Haandlangere, det vil sige de Mænd, som have faaet Regjeringens Tilladelse til at plyndre Mormonerne paa lovlig Vis, vare ivrige for at faa dele Byttet (750,000 Doll.), som man venter at Højesteret vil konfiskere. Marskal (Foged paa Dansk) Frank H. Dyer vilde, som tidligere meddelt, nøjes med 35,000 Doll. for sine elleve Maaneders Slid og Slæb(?) med at finde og gribe Byttet, og hans juridiske Raadgivere, Parley L. Williams og George S. Peters, vare beskedne nok til ikke at forlange mere end 10,000 Doll. hver for deres gode Raad i samme elleve Maaneder. (En Dollar er 3 Kr. 75). Dommer Sanford spurgte adskillige Advokater, om dette ikke var et ublu Forlangende, men alle som En bevidnede, at det var en meget rimelig Pris! Hr. Peters vakte den største Sensation ved at erklære, at han ikke var her tilstede som de Forenede Staters anklagende Advokat, men som Hr. Dyers Advokat; ved denne dobbelte Rolle tænkte han ogsaa at kunne faa en Finger i Gryden. Men netop nu rejste den tidligere Overdommer Zane sig og sagde, at da Kongresloven bestemmer, at al Mormonkirkens konfiskerede Ejendom skulde tilfalde Almue-Skolerne, saa var han engageret af mange Skoleforstandere til at gjøre Fordring paa en Del af Byttet, inden det altsammen forsvandt i Lommerne paa Lovens Haandlangere af mange Navne, som muligvis ogsaa vilde nøjes med 10,000 Dollars hver. Nu blev der Bestyrtelse! Peters og Williams sendte hinanden et spørgende Blik; de syntes vist, at Guldklumpen allerede begyndte at smelte, men omsider gjenvandt Williams sit Mæle, og endskjøndt han selv er Overinspektør for alle Almueskolerne i Utah, gjorde han kraftig Indsigelse imod forhenv. Dommer Zanes Krav og sagde, at Skoleforstanderne ikke havde mere Ret til at malke den Ko, end Manden i Maanen! En af Prokuratorerne lænede sig over Skranken og hviskede til en Ven: Naa! nu bliver der Løjer! Hvis Hr. Zane faar et Ord med i Laget, vil han gjøre det Pokkers interessant for disse 10,000 Dollar-Jurister! Ja, der kan nok blive Løjer, men hvem skal betale Gildet?

Nutiden fremviser Frafaldets Følger.

(Af C.)

Drukkenskaben.

Den ruinerer baade Aand og Legeme og leder til alle andre Laster. Angaaende denne skrækkelige Last holdt Professor Westergaard et Foredrag, hvori han blandt andet siger: „Drankersygdomme spille en forfærdelig Rolle i Dødsstatistiken, en Rolle, der endog er større end den, de epidemiske (smitsomme) Sygdomme spille, og Dødsfaldene træffe særlig Mænd i den kraftigste Alder. Her er altsaa en stor Samfundsfare tilstede, større end Statistiken udviser, da mange Dødsfald af Drankersygdomme skjules under Angivelse af andre Dødsaarsager. Engelsted har i sin Tid udtalt, at han tvivlede ikke om, at Alkoholisme (Sygdomme fremkaldte ved Brugen af Spiritus) var en lige saa virksom Dødeligheds-Aarsag her i Landet, som alle andre Dødeligheds-Aarsager tilsammen. Man kan ikke frigjøre sig for den Mistanke, at Størstedelen af de mandlige Individer ere forfaldne til Drik, og Virkningerne ere jo meget sørgelige". Hvilken Skildring er ikke dette af et oplyst, civiliseret og kristeligt (?) Stats- og Kirkesamfund! At skulle tænke sig det som en sørgelig, men uomtvistelig Kjendsgjerning, at Halvdelen af Mændene dø som en Følge af Drikfældighed, i en saa oplyst og, i mange Henseender, mere end almindelig civiliseret Nation, som det danske Folk, der netop i den senere Tid har henledet Verdens Opmærksomhed paa dets mange Produkter af Industri, Kunst og Videnskab. Man tager Forholdsregler for at hindre epedimiske Sygdomme fra at blive indførte i Landet, men man fabrikerer selv og præmiebelønner den dødbringende Epidemi, som bortrykker Halvdelen af den mandlige Befolkning i den kraftigste Alder, og som efterlader sine forpestede Spirer i den opvoxende Ungdom, medens Familierne maa lide Fattigdom, Sygdom og Vanære, som en Følge af denne Lidenskabs Herredømme over den eller de, som skulde være deres Støtter og Beskyttere. Naar man betænker, at der heri Danmark aarlig forbruges 13 Potter Brændevin og 100 Halvflasker Bajersk Øl til hvert eneste Individ deri indbefattet alle Aldre og begge Kjøn, fra Vuggen til Graven, og dernæst gjør sig en Forestilling om det uhyre Kvantum af andre berusende Drikke, som nydes her, saa vel som i andre Lande, saa kan man ikke undres over, at alle andre Laster florere, som en naturlig Følge af den heromtalte.

Medens denne død- og elendighedbringende Forretning har gjort nogle faa Familier meget rige, har den, paa den anden Side gjort mange Tusinder fattige og ulykkelige. Under Drukkenskabens Indflydelse have Mange tidligt betraadt Forbryderbanen. Faderens Exempel har som oftest ledet Barnet og Ynglingen til Drikfældighed, men Nøden maaske til Tyveri, og naar Mennesket først staar stemplet som Forbryder, da fører Vejen til fuldkommen moralsk Ruin hurtig nedad, indtil

Døden ender den Ulykkeliges Løbebane. Naar man er bleven fortrolig med Løgn, Tyveri, Drukkenskab, Liderlighed, Forbrydere og Fængsler, saa ere de moralske Skranker nedbrudte; Æresfølelse og Samvittighed ere døde, hvorimod de mest dyriske og djævelske Lidenskaber efterhaands faa fuldkomment Herredømme over Drukkenskabens elendige Offer. Denne Last er bleven Millioners Ruin, i moralsk, fysisk, social, politisk og religiøs Henseende. Mange Tusinde hensidde i Fængslerne, som en Følge af at give efter for denne Lidenskab; Andre have maattet bøde med Livet under Bøddelens Haand, medens, som før bemærket, henved Halvdelen af den mandlige Befolkning dø tidligt som en Følge af Drukkenskab. Hvor mange Enkers og Faderløses Skrig trænge ikke op mod Himlen imod dem, som have gjort dem ulykkelige ved enten at være hengiven til denne Last, eller døde som en Følge af samme! Hvormange maa ikke af denne Aarsag henslæbe en sørgelig Tilværelse fra deres tidligste Barndom, omgivne af al Slags Elendighed, og med Spiren nedlagt hos sig til Sygdom og Synd, som de i sin Tid atter forplante og give deres Efterkommere i Arv. Hvad der endnu findes af kristelig Kjærlighed i Samfundet søger at komme de Lidende til Hjælp, men man tænker ikke paa at bortskaffe Roden til det Onde, hvis Følger paavirke Medlidenheden og leder til mange ædle og opofrende Handlinger. Milde Stiftelser og Hospitaler blive stedse forøgede eller udvidede, saa vel som Fængslerne, de tvungne Arbejdsanstalter og Fattighusene, men, trods de forenede Anstrængelser af Øvrigheden og Gejstligheden, paa at hæmme og begrænse Ondet, vedbliver det dog at æde om sig, som en ulægelig Kræftskade, saalænge det sanktioneres af Lovene og Folkets Vaner.

Usædelighed

er et andet, meget udbredt, Onde blandt Nutidens civiliserede Kristne. Det staar, i de fleste Tilfælde, i nøje Forbindelse med den føromtalte Last, Drukkenskaben, og er maaske endnu frygteligere end denne, i sine Virkninger. Det fremgaar af de offenliggjorte Politiberetninger, at denne Synd er i stadig Tiltagende, og viser at de uægtefødte Børn, paa mange Steder udgjøre i Gjennemsnit en Femtedel, medens skyndsomme Giftermaal, i saare mange Tilfælde, maa tjene som det sidste Middel til at bøde paa den tabte Ære og Dyd og henføre Syndens Frugt blandt de Ægtefødtes Tal. Ægteskabet bliver nuomstunder for det Meste anseet som en borgerlig, social Institution, uden nogen religiøs, samvittighedsbindende Betydning, og især synes den mandlige Del af Folket, at tage saare lidt Hensyn til Sædelighedslovene. Et dansk Blad udtaler sig saaledes om dette Emne: „Af Forbrydelser mod Sædeligheden behandledes der i Aarets Løb 428. (Kjøbenhavn 1888.) Tallet er stærkt stigende. Af hvert Hundrede af Forbrydelser af alle Slags var i 1882 omtrent 3½ pCt. og i 1887, 7½ pCt. Sædelighedsforbrydelser. I 104 Sager angaaende „forargeligt Samliv“ har Overpræsidenten udfærdiget et saakaldet Entholdelsesdekret, men her maa det erindres, at overfor velhavende Mænd i større Stillinger, skrides der i slige Tilfælde aldrig ind, saa at Tallet vistnok ikke giver noget paalideligt Billede af Tilstanden“.

I mange af de ovenomtalte Forbrydelser mod Sædeligheden ere gifte Mænd de Skyldige, og vel at mærke, ikke kaldte til Ansvar, naar deres

ukydske Forhold har fundet Sted paa den authoriserede Prostitutions Omraade; thi, som det synes, henregnes Prostitutionen ikke til „Sædeligheds-forbrydelserne" eller „forargeligt Samliv". „I Prostitutionen", siger samme Blad, „var ialt 549 Kvinder indførte som offentlige". — „Endvidere har 955 Kvinder været Gjenstand for Politiundersøgelse, som mistænkte for Løsagtighed. De 735 bleve synede af Politilægerne, og 179 bleve igjen efterhaands indforte som offentlige, medens som sædvanlig en Del behandledes paa almindelig Fattigvis". „Der blev foretaget ialt 30,805 Lægevisitationer, hvorved der opdagedes 2555 Sygdomstilfælde", deraf 50 pCt. hos ikke authoriserede løsagtige Kvinder.

Naar man betænker, hvilket uhyre Antal løsagtige Mænd der maa til, for at underholde en saadan Skare af faldne Kvinder, og hvilken Elendighed og Sygdom saadanne Vellystninge muligvis ville paaføre deres uskyldige Familier, saa fristes man til at udbryde: Naar det er saaledes i en af Europas mindre Hovedstæder, hvorledes maa det saa staa til med Sædeligheden i de større Stæder? Alt dette foregaar i et kristeligt Samfund, og omhandles i Landets Blade, som andre almindelige Hverdagsaffærer, og man faar derved et sørgeligt Begreb om den offentlige Moral, og ledes til at sige om Kristenheden: Den er falden, den er falden, Babylon den Store, som har givet alle Hedninger at drikke af sit Horeri's giftige Vin". En Skjøge, fremstiller sig som Kristi Brud, og søger at skjule sin afskyelige Karakter under Religionens Kaabe, paa samme Tid, som hun fremholder det lokkende Vellystens Bæger indbydende til Unge og Gamle, med den løgnagtige Forsikring, at „Mennesket vil blive frelst ved Troen alene" og at Gjerningerne slet ikke komme i Betragtning.

„Den faldne Kvinde! Der vælter et Hav af Taarer op fra dette Navn. Al menneskelig Nød og Elendighed er sammentrængt deri, en Sum af Skuffelser, af haarde Savn og bitre Bedrag, af Skjældsord og Haan, en Vægt af hjærteløs Foragt, lagt paa den Ulykkeliges Skuldre, af et selvgodt Samfund, der vover at tro og sige sig selv frit for Skyld". Saaledes udtaler et andet dansk Blad sig, sympatiserende med de ulykkelige Væsner, som en Gang vare deres Mødres Haab og Glæde, men, som maaske netop ved deres Skjønhed, og Uerfarenhed angaaende de Snarer, som af vellystige Mænd blive udstillede for dem, i mange Tilfælde medens de endnu ere Børn, indtil de, Skridt for Skridt førtes ned i deres moralske Grav — Prostitutionen. Men aldrig tales der om den faldne Mand. Han var jo den stærkeste af de to Kjøn og tiltog sig udelukkende Ret til at udstede og forvalte Lovene, og fritage sig selv baade for Skam og Skade af den Forbrydelse, som han, i de allerfleste Tilfælde, var den direkte Aarsag til. Og selv blandt faldne Kvinder findes der Klasseforskjel og Begunstigelser. Der tales aldrig om den faldne Dame af den højere Stand; thi hun har Midler til sin Raadighed, som de ringerestillede Synderinder ikke kunne gjøre Brug af. Hendes Helbred (?) siger man, tiltrænger en Rejse til Udlandet, og naar hun vender tilbage er hun atter Gjenstand for Alles Opmærksomhed, medens Frugten af hendes Synd er skaffet af Vejen for at skjule den unaturlige Moders Skjændsel. Tusinder af Børn komme saaledes til

Verden, uden at kjende sin Fader og i mange Tilfælde heller ikke Moderen. Hittebørnshospitaler og lignende Stiftelser hører derfor til Nutidens nødvendige Institutioner, saa vel som særegne Hospitaler for de af visse afskyelige Sygdomme lidende Overtrædere af det sjette Bud. (Fortsættes.)

Tab ikke Modet.

Hvis man ønsker at være meget ulykkelig, saa bør man kun tænke paa sine egne Gjenvordigheder, hvormeget man har tabt og forsømt, og man vil da kun have lutter mørke Fremtidsudsigter. En uforfærdet Mand vil derimod holde Modet oppe og sende alle saadanne melankolske Tanker paa Flugten; han ser enhver Ting fra den lyseste Side og møder han Modstand i sine Foretagender eller Uheld indtræffer, saa bringer det ham kun til at anstrænge sig saa meget mere. Det Menneske, som hæver sig over Livets Smaaligheder og forstaar at holde Modet oppe, bliver stedse stærkere gjennem Prøvelser. Det er med ham, som med saa mangt et prægtigt Skib, der har undgaaet at blive et Vrag, ved at dets kostbare Ladning blev kastet overbord. Mangen Mand har, ved Tabet af sit Guld, vundet i Sjælsstyrke og blevet mere værdig til sin ophøjede Stilling her paa Jorden, som Skabningens Øverste.

Blandinger.

Een af de tabte Videnskaber gjenvundet. En Mand, boende i Wisconsin, har tilsidst opnaaet at kunne hærde Messing og Kobber. Han forfærdiger alle Slags skjærende Redskaber af disse Metaller, som overgaa det fineste Staal i Haardhed. Han har udstillet i Winneconne, i Staten Wisconsin, Messing-Knive og Øxer, som bide i de tørreste Egetræsknuder.

Noah Arks Størrelse skal ifølge det engelske Blad »Reviews« Beregninger have været følgende: Arken var efter Bibelen 300 Alen lang, 50 Alen bred og 30 Alen høj. Den var altsaa lige saa lang som St. Pauls Kathedral i London, næsten lige saa bred og halvt saa høj som denne Kirke. Arken var altsaa lige saa stor som flere vældige Krigsskibe tilsammen. Den kunde have indeholdt 18,000 Mennesker. Den bekjendte Naturforsker Buffon forsikrer, at alle firfødede Dyr kunde reduceres til 240 Par og Fuglene til et endnu mindre Antal. Man ser heraf, at ikke alene Dyrene kunde rummes i Arken, men tillige fem Gange saa megen Føde, som de behøvede i tolv Maaneder.

Haarde Tider.

(Frit oversat fra det Engelske af C. C. A. C.)

Mel.: Hard Times.

Lad os standse vor Jubel, ved Livets Taareflod,
Og til Næstens Sorger skue hen;
Der en Klagesang lyder, som isner i vort Blod —
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Kor:

Det er Sorgens Sang af de Svage —
Sorg og Armod, kom ej mer' her hen!
Nøden længe har dvælet omkring vort usle Hjem,
O Armod! Kom ej mer' igjen.

Mens i Glæder vi svælge, med Dans og med Musik,
Mangt et Barn vil husvild sygne hen —
De i Taushed vil sukke, dog siger deres Blik:
O Armod! Kom ej mer' igjen.
Kor: o. s. v.

Se den dødblege Pige, som stræber i sit Hjem
Medens Sorg hendes Kræfter tærer hen,
Skjønt hun prøver at smile, vil Taarer trænge frem —
O Armod! Kom ej mer' igjen.
Kor: o. s. v.

Denne Sang vil man høre, paa Livets vilde Hav —
Den har naaet til mangen hjemlig Kyst —
Den end lyder i Stilhed, ved mangen elsket Grav,
Men dernede — der er Alting tyst.
Kor: o. s. v.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).